

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

De remissione quam præstat sacerdos. A

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

*De pœ. dis 2.
ad finem.*

Genes. 4. f

*Ipan. Chryf.
hom 3. ad il-
lud Matth.
3. & bap-
tizabantur.*

ex fonte superbiæ nascitur. Species n. superbiæ est se velle iustum videri, qui peccator est: atq; hypocrita conuincitur, qui instar primorum parentum vel tergiuersatione verborum peccata sua leuigare contedit, vel sicut Cain peccata sua reticendo superprimere querit. Vbi ergo superbia regnat & hypocrisis, humilitas locum non habet. Sine humilitate vero alicui veniam sperare non licet. Vbi est ergo taciturnitas confessionis, non est speranda venia criminis. Iam certissime liquet, quam sit detestabile peccati silentium, & è conuerso quam sit necessaria confessio. Est n. confessio testimoniū conscientie Deū timentis. Qui n. timet iudicium Dei, peccatum non erubescit confiteri. Perfectus timor soluit omnem pudorem: confessio peccati pudorem habet, & ipsa erubescencia est grauis pœna. Ideoq; iubemur confiteri peccata, vt erubescencia patiamur pro pœna, nam hoc ipsum pars est diuini iudicii. Si ergo queritur, An confessio sit necessaria, cum in cōtritione iam deletum sit peccatū? Dicimus, quia quædā puniō peccati est, sicut satisfactio operis. Per confessionem etiam intelligit sacerdos, qualiter debeat iudicare de crimine. Per eam quoque peccator fit humilior & cautior.

DE REMISSIONE SACERDOTIS.

DISTINCT. XVIII.

Hic queri solet. Si peccatum omnino dimissum est à Deo per cordis contritionem, ex quo pœnitens votum habuit confitendi, quid postea dimittatur ei à sacerdote? Video enim, quo vinculo eum ligat, scil. temporalis pœnæ, sed non à quo eum absoluat & ideo quæro. Ante pœnitentiam quippe cordis, anima rei maculam habet & fetorem peccati, atq; æternæ ultionis vinculo ligata existit. Si vero ante confessionem per cordis contritionem Deus per seipsum sine mysterio sacerdotis & debitum omnino relaxat, & animam in-

terius

terius purgat à cōtagione & fœtore peccati: quid ergo mundat? quid dimittit sacerdos? vbi sunt clauis illæ, quas Dominus tradidit Petro & successoribus eius, dicens, Tibi dabo clauis regni cœlorum? & Quæcunq; ligaueris super terram, erunt ligata & in cœlo: & quæcunq; solueris super terram, erunt soluta, &c. Vt autem præmissa quæstio plenius explicari valeat, quasi altius ducto reti, de his clauibus, & vsu earum differamus.

De clauibus.

B

Clauis istæ non sunt corporales, sed spirituales, scilicet discernendi scientia, & potentia iudicandi, id est, ligandi & soluendi: qua dignos recipere, & indignos debet excludere à regno ecclesiasticus iudex: qui sicut habet ius ligandi, ita soluendi. Vnde Ambr. Dominus parius soluendi esse voluit, & ligandi, qui vtrumque pari conditione permisit. Ergo qui soluendi ius non habet, nec ligandi habet. Et infra, Cerrum est, quod ecclesiæ vtrumque licet, hæresis vtrumque non habet. Ius enim hoc solis permixtum est sacerdotibus. Rectè ergo ecclesia hoc sibi vendicat, quæ veros sacerdotes habet: hæresis vendicare non potest, quæ veros sacerdotes non habet.

Ambr. ca. 2.
lib. 1. de pœnitent. to. 1.

Ibid. paulo inferius.

De vsu clauium.

C

Vsus vero harum clauium multiplex est: discernere, scilicet ligandos & soluendos: ac deinde ligare vel soluere. Qui enim vt ait Greg. indignos ligat vel soluit, propria potestate se priuauit, id est, dignum priuatione se facit.

Si sacerdos potest dimittere vel retinere peccata. D

Sed queritur, Vtrum à peccato soluere valeat sacerdos, i. à culpa: vt culpæ maculam abstergat, vel debitum æternæ mortis soluere valeat? Quidam arbitrati sunt, cū peccator dupliciter ligatur reueatur, vt prædictum est, scilicet mentis contagione ac cæcitate, & debito futuræ pœnæ: alterum curari per Deum,

Opinio quorundam.